

[Økonomiministeren.]

ikke glemme den side af sagen, selv om jeg hellere ville tale om den anden.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne sådan spagfærdigt sige til det ærede medlem hr. Baunsgaard, at egentlig undrer man sig over, at det ærede medlem for så kort tid siden har været medlem af regeringen. Men somme tider glemmer man hurtigt.

Når det ærede medlem nu udtrykker sin forbavselse over, at de kommunale vejudgifter er steget så stærkt, så ved det ærede medlem jo godt, at det har sin særlige årsag, idet vi som en kriseforanstaltning for to år siden reducerede kommunernes vejudgifter temmelig eftertrykkeligt. Men ved en sådan engangsforanstaltning sparer man i og for sig ikke de penge, man regner med; man opstemmer blot de behov, der er, og det er årsagen til, at vejudgifterne for kommunernes vedkommende er steget så stærkt. Altså indirekte er det folketingets skyld, at det er gået sådan.

Må jeg så sige til det ærede medlem hr. Baunsgaard, at jeg synes også, det lød lidt stærkt, ligesom en bebrejdelse mod mig, at man ikke for S-banernes vedkommende havde fulgt det princip, som jeg mener man bør følge for tunnelbanerne, altså at gøre én strækning færdig ad gangen. Det ærede medlem har jo ikke været medlem af tinget lige så længe som jeg, ellers ville han vide, at jeg netop for 7-8 år siden gik ind for det princip, men blev afvist i folketinget. Da jeg så fremsatte lovforslaget om de 3 S-banestrækninger, sagde jeg, at jeg ville sætte meget pris på, om man i folketinget kunne nå frem til en prioritetsorden, sådan at man byggede én strækning ad gangen, for det var rationelt rigtigt. Hvad sagde folketinget? Nej tak, vi vasker vore hænder og overlader det til ministeren. Vi forlanger, at de tre baner bliver bygget nogenlunde sideordnet. Derfor synes jeg ikke, at dette spørgsmål har nogen særlig adresse til mig. Jeg mener, at vi nu må

prøve på for S-banernes vedkommende alligevel at bygge dem én ad gangen. Det, der er sket indtil nu med ekspropriationer o. s. v., har været rigtigt — det har jeg tidligere sagt her — så ved kommunerne, hvor de er henne, men vi må satse på at koncentrere os om én strækning ad gangen, for det er rationelt rigtigt at gøre det på den måde, sådan at man får den i brug.

Må jeg så sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen med hensyn til spørgsmålet om tunnelbanen, at jeg ved, at det ærede medlem ikke var med, da vi i sin tid behandlede dette spørgsmål her i det høje ting, ellers ville det ærede medlem også have opdaget, at det ikke var muligt i folketingsudvalget at nå frem til enighed, og at det oven i købet var sådan, at der var megen uenighed i tinget også inden for de enkelte grupper, og det var jo udgangspunktet for det udvalg, der nu er nedsat. Jeg havde det håb, at man i et sådant udvalg bedre kunne snakke sig til rette, når man fik samlet teknikere, folketingsrepræsentanter og kommunale repræsentanter. Der er meget, der ser ud til, at det også mislykkes nu. Så er det klart, at så må jeg komme med et forslag, men det ærede medlem skal ikke tro, at et sådant forslag vil få en glat gang gennem det høje ting. Jeg ved, at der er meget delte meninger, både om hvor meget der skal betales fra statens og fra kommunernes side, og om hvorvidt det i det hele taget er en opgave, staten skal være med i. Det er ikke så lige at løbe til. Men må jeg så gøre opmærksom på — og det gælder også det forrige spørgsmål om S-banerne — at én ting er, hvad man vedtager her i folketinget, noget andet er, i hvilket tempo vi kan få den arbejdskraft, vi skal bruge — her tænker jeg først og fremmest på teknikere — ligesom det er et spørgsmål, hvor hurtigt jeg kan få nogle penge til at udføre de opgaver for, som folketinget vedtager at få udført, og jeg har igennem de senere år befundet mig i den situation, at jeg slet ikke har fået de penge, jeg har ønsket, og som jeg